

ваха, нашитѣ твърдения щѣха да противорѣчатъ на фактитѣ. Но такива групи тамъ именно нѣма, а има групи на тѣсни и широки социалисти (— твърдѣ е възможно да има и подгрупи отъ всѣка една), групи на демократи и радикалъ-демократи, и т. н., и тия дѣления сѣ, въ наши очи, най-силното доказателство, че изходната точка за студентскитѣ групирация не сѣ доктринитѣ, както би трѣбовало да бѣде, а сѣ лицата или случайнитѣ фактически группировки въ живота, въ практическата политика, за която студентътъ нито е приготвенъ, нито ще му бѣде тя полезна и благотворна въ тая възраст и за специалнитѣ задачи, които си е наложилъ самъ той, съ свободенъ изборъ, като е приелъ студентското звание.

Но да се осмѣжда подобно разпрѣдѣляне на студентитѣ по партии не значи ли да се проповѣдва на българската младежъ политическа индифферентностъ? Не значи ли да се отвръщатъ отъ участие въ политическия животъ на своя народъ най-интелигентнитѣ граждани и да имъ се отнема възможността да се приготвятъ за тоя животъ?

Прѣди да отговоримъ на въпроса, нужно е да уяснимъ неговата по-дълбока основа въ оная група отъ въпроси, съ които той е тѣсно свързанъ, — отъ които образува само една малка частица: въпроситѣ за отношението на студента къмъ създаванитѣ отъ историческия животъ группировки и въобще къмъ факторитѣ на прогреса.

Не ще и дума, че една идеална научна подготовка би трѣбовало да състои въ изучаване явленията на историята и на природата по първи източници — съ помощта само на общи, фор-